

Allen Ginsberg

Lalon* stílusában

I.

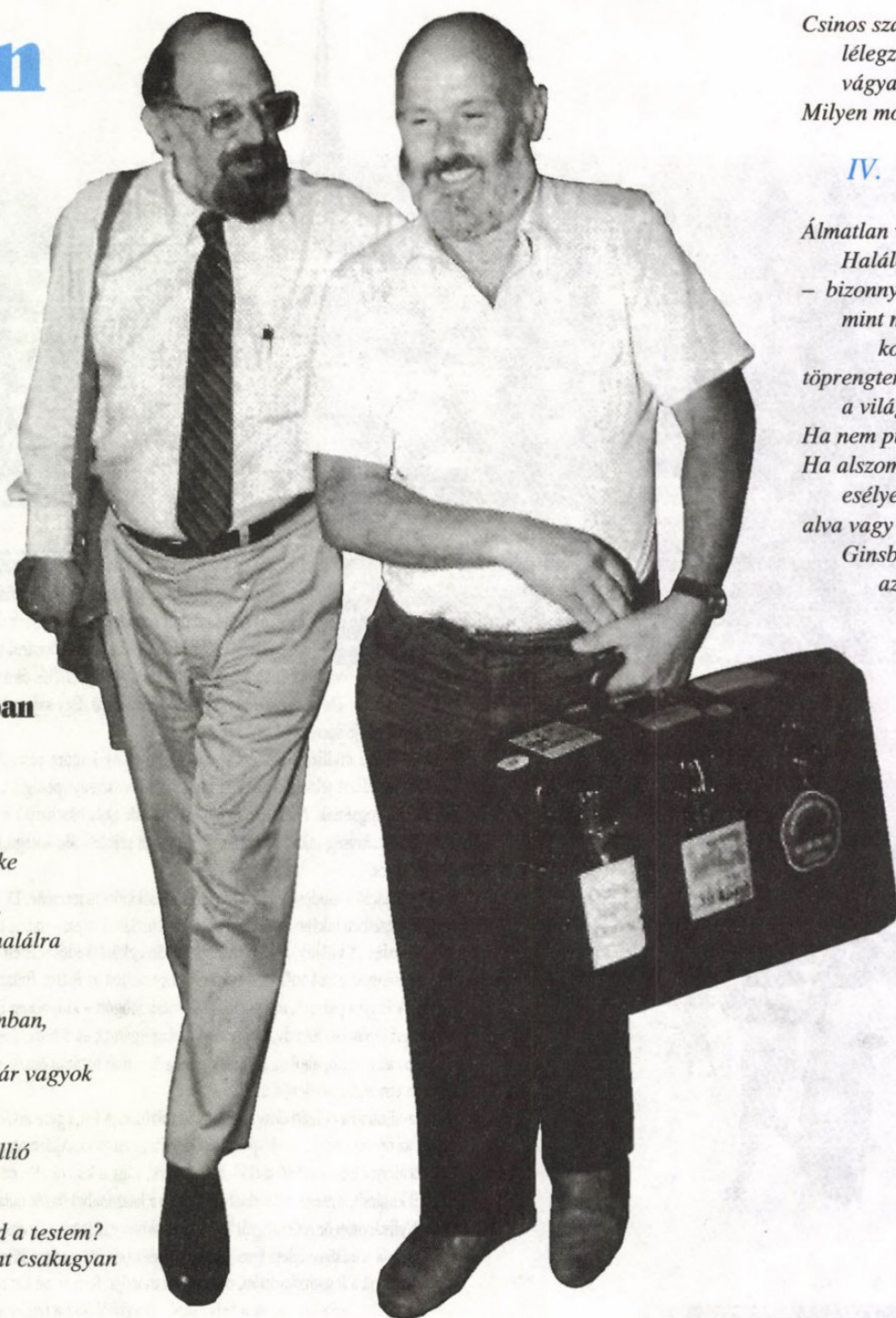
Igaz: foglyulejtett
a világ
Fiatal koromban Blake
óvva intett
Más tanítók követték:
Jobban készülj fel a halálra
Ne nyugózzanak le
a javak
Ez történt fiatalkoromban,
figyelmeztettek
Most Nyugdíjas Polgár vagyok
megrakva millió
könyvvel
millió gondolattal millió
dollárral millió
szerelemmel
Hogy hagyom el majd a testem?
Allen Ginsberg szerint csakugyan
szarban vagyok

II.

Ültem egy Szeretőm
lábainál
s ő elmondott mindent
Kopj le, kölyök, nyomás,
vigyázz a seggedre
vigyázz magadra
gyakorolj, meditálj, óvd
a nyugalmad –
Most öreg vagyok és
nem élek még húsz
évig vagy talán még húsz
hétig sem,
talán egy másodperc múlva
elvisznek hogy új
életre keljen
a férgek farmja, talán már
el is vittek –
Honnan tudhatnám, mondja
Allen Ginsberg
Talán csak álom volt
az egész –

A 70 éves Ginsberg tiszteletére októberben megjelenő *Halál van Gogh fülére!* című kötetből (Pesti Szalon könyvkiadó).

* Lalon Shah (1774–1890) bengáli énekes

III.

Éjjel 2 óra, korán
kell ma kelnem
20 mérföld taxizásra
bír a becsvágy
Hogy kerültem e pácba,
e munkalkoho-show-
biznisz-meditációs piacra?
Ha volt lelkem eladtam
csinos szavakért
Ha volt testem elhasználtam
esszenciáját kilövellve
Ha volt elmém Szerelem
takarta el –
Ha volt lelkem lélegezve
megfeledeztem róla
Ha volt szavam az mind
hencegés volt
Ha volt vágyam elhagyott
az ánuszonon át
Ha törekedtem arra,
hogy felszabaduljak
mi zárt be ebbe a
ránchos személybe?

Csinos szavak, szerelmi esszenciák,
lélegző hencegés, anális
vágyak, hírhedt bűnök?
Milyen mocskok vagyok én, Allen Ginsberg.

IV.

Álmatlan virrasztok
Halálomon tűnődve
– bizonynal közelebb van
mint mikor tíz éves
koromban
töprengtem, hogy mily nagy
a világegyetem –
Ha nem pihenek hamarabb halok meg
Ha alszom eljászom
esélyem az üdvözülésre –
alva vagy ébren, Allen
Ginsberg fekszik az ágyban
az éj közepén.

V.

04 h
Aztán eljöttek értem
a klozetbe bújtam
A klozetajtót betörték
Egy ártatlan fiúra dőlt
Ach a faajtó bedőlt
egy ártatlan kölyökre!
A kagylón álltam, figyeltem,
elrejtve árnyamat,
míg őt megbilincseltek
és elvonszolták
helyettem – Meddig
úszhatom ezt meg?
Nemsoká észreveszik hogy
nem vagyok ott
Eljönnek értem újra,
hova rejtsem a testem?
Én – én vagyok vagy más
vagy senki az égvilágon?
Mi akkor e súlyos hús e
gyenge szív szívárgó vese?
Ki időzött
65 évig
e tetemben? Kit ragadott el
rajtam kívül az önkívület?
Nemsoká mindennek vége,
mire volt jó ami jön?
Valóra válik? Valóban
valóra válik?

VI.

Elvesztettem esélyem,
sok volt és egyiket sem
vettem elég komolyan.
Rám tört, eszemet vette
majdnem a félsz hogy elvesz
halhatatlan esélyem.
Valaki elvesztette.
Allen Ginsberg int hogy
ne kövess utamon
a pusztulásba.

1992. március 21.

Fordította:

EÖRSI ISTVÁN

KRITIKA